

Reparabile Tempus.  
Un sendviș cu probleme

---

*Clara*

Cum a apărut societatea noastră secretă? Păi, să vă povestesc. Totul s-a petrecut în penultima săptămână a vacanței de vară. Filip, Luca și cu mine îi așteptam pe Raul și pe Dora să iasă de la meditații. Deși în clase diferite, toți suntem colegi la Liceul Teoretic de pe Strada Plantelor. Stăteam pe o bancă în fața casei profesorului de mate și discutam cum ar putea cineva s-o placă pe Raluca, fata nou-venită pe care nu o băga nimeni în seamă. Luca îi imita comportamentul și astfel a reușit să atragă privirile tuturor oamenilor care-și petreceau după-amiaza plimbându-se. Toți îl iubeam pe Luca, era cel mai energic dintre noi și era întotdeauna în centrul atenției. Ne scotea mereu din toate belelele și știam că putem să ne bazăm pe el. Filip, pe de altă parte, avea un suflet mare. Nu doar că ne încuraja când nu mai aveam speranțe, dar ne și avertiza că toate prostiile pe care voiam să le facem aveau anumite consecințe. Să nu mai spun că era mereu îndrăgostit... Cum vedea o fată mai frumoasă începea să-i zboare sufletul în toate direcțiile. Ce-i drept, câteodată nu zbura tocmai lin, se mai izbea de diverse ziduri, dar măcar iubea din inimă.

— Uite-l și pe piticul de frati-miu! Ce-ai făcut? Ai învățat și tu cât e  $1+1$ ? am zis când am dat ochii cu Raul.

— Lasă-mă, Clara, peste un an am examenul și, cu toate olimpiadele mele, parcă nu mai știu nimic. Doamne, nu merit și eu o viață liniștită? Ce-mi trebuie mie teoremele unor bătrâni care se plictiseau în tinerețe?

— Eu m-am descurcat foarte bine la meditația asta! De-abia aștept să dau examenul! i-a tăiat-o Dora, entuziasmată.

Era una dintre cele mai deștepte fete din clasă și, pe deasupra, era și frumoasă. Mai mult, cânta și la pian. Noroc că, de felul meu, nu sunt invidioasă.

Deodată l-am văzut pe Raul ducându-și mâna la stomac.

— Au! a scâncit el. Ceva nu e-n regulă.

— Ai mâncat ceva stricat sau ce? râse Luca.

În mai puțin de juma de ceas am ajuns la urgențe. Ca soră mai mare, am dat eu alarma și proful de mate a sunat repede la 112. Cum în salvare nu era loc, am chemat Uberul, ca să fim mai în siguranță. Raul a fost preluat rapid de-un medic, iar nouă ni s-a spus să rămânem afară... În liniște...

Așteptam deja de juma de ceas, Filip își rodea unghiile, iar Luca tasta de zor pe telefon.

— Medicii ăștia sunt absolut geniali! Salvează oameni după oameni și zâmbesc continuu! m-am pomenit vorbind.

— Normal că zâmbesc, ei au dat de mult Capacitatea! punctă Filip.

Dar n-a zis bine asta, că a apărut Raul însoțit de o asistentă. Din fericire nu era apendicită, cum se temuseră la început, mai curând era vorba de o indigestie. Dar i-au dat niște calmante și-acum putea fi dus acasă.

— Ce mult mă bucur, frate! am exclamat, luându-l pe după umeri. Ce ți-a mai zis doctorul?

— Să nu mai mănânc pe nemestecate! N-o să mai fac, doare ca naiba.

— Uitați, mi-a venit atunci măreața idee, cred că ar trebui să strângem rândurile. Să nu râdeți! Știu, da, că suntem cam mari, dar de ce să nu formăm o societate secretă? Așa, un pic ironic. Pricepeți voi, ca-n filme; adică să salvăm oameni, chestii de-astea. Cum fac doctorii ăștia.

— Despre ce vorbești, Clara? sări Dora. Noi și Illuminati, ha, ha, ha...

— Râzi tu, râzi, Harap-Alb, dar „Fugit irreparabile tempus“, zicea Vergiliu. Am citit pe undeva versul ăsta și mi-a plăcut. E cu timpul care se scurge fără întoarcere... E cazul să facem și noi ceva demn, să ajutăm și noi cumva, să...

E drept că eu una îmi doream de mult să formăm un grup. De când eram mici și ne jucam de-a detectivii. Întotdeauna reușeam să ne salvăm victimele de cei mai periculoși infractori. I-am privit pe toți, pe rând, întâi pe Filip, care era cel mai înalt, apoi pe Luca – se juca acum cu fermoarul hanoracului –, apoi pe Dora și pe Raul care-și zâmbeau continuu.

— Reparabile Tempus! E un nume bun, a zis Filip. De ce nu? Eu marșez. Și-o să salvăm lumea.

— Care lume, frate? a început să râdă Luca. Mai bine să rezolvăm ce nu merge în școala noastră...

Și-așa, de la un sendviș înghițit pe fugă de Raul, a început totul.

Prima zi de școală.  
Ce caută Vlăsceanu aici?

---

*Dora*

Gata vacanța, suntem din nou în curtea liceului nostru iubit. O bucurie! Și-un mega-sirop. Flori peste tot, zâmbete dulci, de parcă toți am fi legați cu o ață, adică prieteni la cataramă. De-aia îmi plac mie ceasurile astea de dinainte de-a intra în clasă, pacea universală e pogorâtă pe pământ! Colegele vor să pară mai mari și mai interesante, și-au pus fuste scurte și mai toate și-au dat și cu puțin ruj. Metamorfoza n-o să țină mult, că de mâine începe treaba și regulamentul-i regulament, se execută, nu se discută. Și-apoi cine o să mai aibă timp de placă, bucle și alte alea? Dacă nu ne vedem de treabă, ni s-a spus de sute de ori până acum, nu mai pupăm un liceu mai acătării.

— Germană, română, matematică!... Ai înțeles? Trebuie să înveți pe de rost caietul!

De câte ori n-am auzit asta. Cu varianta: „Nu treci examenul?! Muritor de foame ajungi.“ Plus, preferata mea: „Ce Vianu? Ce Lazăr? Dacă nu scoți peste nouă, o să ajungi într-o clasă de retardați. Și dacă începi liceul așa, sigur îți ratezi toate șansele. Te îneci încetișor, nu te mai scoate nimeni la mal.“

E drept că noi, cei din clasa de germană, suntem un pic mai vitregiți ca restul: dăm Evaluarea Națională

din trei materii, nu din două. Dacă până acum a mai fost cum a mai fost, în ultimul an de gimnaziu trebuie rezistență. Noroc că ne-am făcut societatea secretă, o să mai spargă puțin monotonia. Dacă nu moare din fașă, că nu se știe niciodată. Ne cunoaștem noi din clasa întâi – nu e și cazul lui Raul, el a intrat în grupul nostru ceva mai târziu –, suntem aproape vecini de cartier – cu Filip chiar vin cu același autobuz la școală –, dar nu înseamnă că vom și face ceva cu organizația asta. Clara-Filip-Luca-Raul și eu, Dora, suntem cei cinci care-au speriat vestul; sau măcar liceul. Deși, dacă mă gândesc bine, n-am prea intrat în încurcături. Dar uite-l pe Filip, ce stângaci ține trandafirul ăla! Iar l-a obligat maică-sa să ia o floare pentru doamna dirigintă, că așa-i politicoș. Mie îmi place să dau buchete, nu și lui. Sunt sigură că, dacă ar putea, l-ar arunca la primul coș de gunoi. Ce haios e cum își ia inima-n dinți și se duce țintă spre diriga. Țoc, țoc, îl pupă pe obraz, cred că-i displace tare asta. Abia după ce scapă de floare se simte în largul lui și se uită-n jur. Mă vede și zâmbește larg. Mamă, ce mare s-a făcut! Are peste un metru optzeci...

— Hei, Dora, cum merge treaba? mi-a zis după ce-a ocolit în fugă grupurile tot mai compacte, de fete și băieți de toate vârstele, de la prichindei cu aparate dentare și fetețe gen zână, până la băieți de-ăia, de-a douășpea, ba cu un cercel în ureche, ba cu brățări Untold, din ăță.

Păi cum să meargă? Așteptam și eu acolo, lângă tuia cea mai înaltă de la marginea curții, să începă festivitatea.

— Arăți super! mi-a zis, uitându-se-n altă parte.

Nu că ar fi crezut asta. Deh, chestie de uzanțe sociale.

— Hai să-ți spun ce mi-am comandat pe Okazii... Un computer de-ăla vechi, din 1986...

Și mi-a zis toate datele tehnice, programele de operare, minunile pe care le poate face, ba mi l-a arătat și pe telefon după ce l-a descoperit pe Google. Apoi a apărut Clara, ne-a făcut doar cu mâna, căci s-a oprit la clasa ei. Știu că avea emoții, în prima zi de liceu își cunoștea colegii, mai rămăseseră doar câțiva din fosta clasă. Raul, fratele ei, în schimb, a venit țintă spre noi, deși ardea de nerăbdare să vadă dacă nu cumva au vreun coleg nou. Aștepta în fiecare an momentul ăsta și, de fiecare dată, era la fel de decepționat. La ăștia cu germană nu vine nimeni, de unde să vină?! Doar dacă li se mută părinții din Brașov, Cluj sau Sibiu la București. Mergi înainte cu ăia cu care-ai apucat. Nu că nu s-ar fi simțit în regulă în clasa lui, ba chiar avea amici berechet. Căci Raul, și asta era marea lui calitate, intra în vorbă cu oricine, n-avea nicio problemă să se simtă în largul lui și lângă totilara școlii, dar și lângă pițipoanca cea mai piți, una de-a zecea. Așa era el. Omul-lipici, ha, ha. Dar ce-i asta? Am făcut deodată ochii cât cepele. Din cauza șocului, nici nu l-am reperat pe Luca, ajuns și el cu două minute înainte de festivitate. Ușa profesorilor s-a deschis larg, lăsând să se vadă o figură familiară. Ăăă! Poooftim? Credeam că am scăpat acum trei ani!!! Doamne!!!

— Doamna Vlăsceanu?! a exclamat Filip, de parcă ar fi văzut un extraterestru. Ce caută Vlăsceanu aici?